

عنوان مقاله:

بررسی ماهیت محاربه و افساد فی الارض و نقد قواعد کیفری مربوطه

محل انتشار:

فصلنامه پژوهش های فقه و حقوق اسلامی، دوره 8، شماره 28 (سال: 1391)

تعداد صفحات اصل مقاله: 20

نویسنده:

احمدرضا توکلی - نجف آباد

خلاصه مقاله:

محاربه آن گونه که در شرع آمده، به معنای دست بردن به اسلحه به قصد ترساندن یا تعرض به مال، جان و ناموس مردم است و نتیجه آن سلب امنیت عمومی در جامعه و ایجاد خوف است. مجازات محاربه نیز به عنوان یک حد شرعی تعیین گردیده است؛ اما در قوانین کیفری، محاربه بر بخشی از جرایم اطلاق شده است که ظاهراً مصداق محاربه نیستند. از سوی دیگر، آن چه از ظاهر ادله استنباط می شود این است که افساد فی الارضی که موضوع حد شرعی واقع شده و بر بخشی از جرایم نیز اطلاق شده است، شامل همه ی مصادیق افساد به طور مطلق نمی شود، بلکه تنها شامل مواردی می شود که از طریق تعرض به جان، مال، عرض، عقل و دین مردم انجام می گیرد و از مردم سلب امنیت می شود. به نظر می رسد که این گونه افساد، معنایی جز همان معنای محاربه را ندارد.

کلمات کلیدی:

افساد، اخافه، امنیت، سلاح، محاربه

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/1372840>

